

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 270/2022
20.04.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца VAMI PROPERTIES ДОО Београд, Ул. 13. октобра бр. 13, чији је пуномоћник Бојана Дробњак, адвокат у ..., против туженог Директна банка АД Крагујевац, Булевар краљице Марије бр. 54б, чији је пуномоћник др Немања Алексић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости и исплате стеченог без основа, вредност предмета спора 530.645,40 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 6Пж 3572/21 од 23.09.2021. године, у седници већа одржаној дана 20. априла 2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 6Пж 3572/21 од 23.09.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 6Пж 3572/21 од 23.09.2021. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Крагујевцу 1П 46/21 од 23.03.2021. године, у ставу првом изреке усвојен је тужбени захтев па је утврђено да је ништава одредба члана 4. став 1. Уговора о дугорочном кредиту са валутном клаузулом уз обезбеђење заложним правом кредитна партија број ... од ...2019. године, којом је обавезан тужилац да туженом исплати једнократно и унапред накнаду на име стварних трошкова по кредиту од 0,25% на износ одобреног кредита и накнаду на име трошкова сервисирања 0,25% на износ одобреног кредита и трошкове прибављања извештаја Кредитног бироа. У ставу другом изреке усвојен је тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиоцу на име стицања без основа исплати износ од 530.645,40 динара са законском затезном каматом од 24.06.2019. године до исплате. У ставу трећем изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 71.926,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности до исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда 6Пж 3572/21 од 23.09.2021. године, у ставу првом изреке делимично је одбијена жалба туженог као неоснована и потврђена је првостепена пресуда у ставовима првом и другом изреке. У ставу другом изреке,

делимично је усвојена жалба туженог па је преиначена првостепена пресуда у ставу трећем изреке и одлучено тако да се обавезује тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати износ од 65.926,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је изјавио ревизију са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за одлучивање о ревизији на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20), Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавање судске праксе.

Побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште нижестепених судова у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној дана 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право да наплати трошкове накнаде банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкове које банка обрачунава приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава клијентима у току реализације кредита могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита било у процентуалном износу или апсолутној вредности, али услов је да морају бити наведени у понуди банке тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ни једног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима је реч. У ситуацији када нема доказа да је тужени поступио на описани начин и да је тужиоцу као кориснику кредита доставио понуду са прописаном садржином, то представља његову несавесност која води ништавости имовинског права уговореног таквим поступањем у сопствену корист, због чега нема повреде правног става Врховног касационог суда. Стога, нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права, јер су нижестепени судови поступили у складу са ставом Врховног касационог суда поводом спорног правног питања.

Без утицаја на дозвољеност ревизије је позивање туженог на допуну правног става усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 16.09.2021. године, из разлога што је ништавост спорне уговорне одредбе суштински утврђена из разлога изостанка понуде за закључење уговора, а не због недостатка објашњења структуре и механизма на основу којих је формирана накнада за реализацију уговореног кредита.

У складу са наведеним, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20), одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5 Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу 22.01.2021. године ради утврђења ништавости и исплате новчаног износа. Вредност предмета спора је 530.645,40 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, који не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Према одредби става 3. истог члана, као спорови мале вредности сматрају се и спорови у којим предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора који је тужилац навео у тужби не прелази наведени износ. Одредбом члана 479. став 6. истог закона прописано је да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, па се закључује да изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. Закона о парничном поступку није дозвољена.

Из наведених разлога на основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић